

# A  ı k k a r a

*Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi*



↻ Mehmet Akif Ersoy ↻ Tacettin Şimşek ↻ Tayyib Atmaca ↻ M. Nihat Malkoç  
↻ Mehmet Pektaş ↻ Hacı Musa Tuncer ↻ Nurgül Kaynar Yüce ↻ Mehmet Baş  
↻ Celil ınkır (Delibal) ↻ Halit Yıldırım ↻ Salman Kapanoğlu ↻ Mustafa İmir  
↻ Ali Kemal Yiğit ↻ Ercan Sağlam ↻ Mehmet Osmanođlu  
↻ Şamil Bozoklu ↻ Osman Gazi Tura

**58. Sayı Aralık 2022**

## ❖ Mehmet Akif Ersoy

## Derviş Ahmed

“Bir ömürdür içiyorsun, bırak artık şunu!” der;  
 Derviş Ahmed bu hidâyetle hemen tövbe eder.  
 Ama bir tövbe ki: Binlikleri çarpar duvara;  
 Tas, çanak, testi, perişan, serilir tahtalara.  
 Rakı tûfânı, su girdâbı alırken odayı;  
 Anaforlarla dönerken mezeler firdolayı;  
 Bir kerâmetle dedem postu oturtup sedire,  
 Oradan, mest-i zafer, bakmaya başlar seyire.  
 Başlar amma, pek uzun boylu seyirden bıkkılır...  
 Derviş Ahmed de bizim, öğleye varmaz, sıkılır.  
 Kalkar, olmaz; yatar, olmaz; döner, olmaz dediği,  
 Neyle doldursa o bir türlü kapanmaz geđiği?  
 Zikreder, vahdete girsem diye zorlar, giremez;  
 Hû çeker, sîne döver, hiçbiri eğlendiremez.  
 Sâ’atin ömrü soluktan da kısayken, hani, dün,  
 O, ne yıllar devirir, sâniye geçtikçe bugün!  
 Devrilen devriledursun, dedem “illâallah! “ der;  
 Camı sarsar, damı sarsar, tepinirken ter ter!  
 Bu kadar velvele oynatsa yerinden ya biraz,  
 Ne harun şey ki “zaman” hiç yürümez, hiç tınmaz!

Derviş Ahmed, bu sefer, “ben yürürüm!”  
 der mi sana!

“Aman Ahmed’im, bana baksana!  
 Bozacak mısın yine tövbeni?”

Kıracak mısın yeniden beni?  
 Sakın Ahmed’im, gideyim deme.”

Cezbe kuvvetlice gelmiş ki dışardan dedeme,  
 Bu, içinden kabaran sesle hiç irkilmeyerek,  
 Hak erenler yola bir düşme düşer: Yelyepelek!  
 “Derviş Ahmed! Gidiyorsun ya, sakın sapma sola!  
 İşte bak, dirseğe geldin, göreyim şimdi: Mola!  
 Bu gidiş hayır değil Ahmed’im,  
 Dayan Ahmed’im, dikil Ahmed’im!  
 Aman Ahmed’im, göreyim seni,  
 Dayan Ahmed’im, göreyim seni!”

Lâkin aldırıyor Ahmed, cereyanlar müdhîş;  
 Karnı irkilse, bacaklar gidecek, hem ne gidiş!  
 “Ne o? Meyhâneye geldin mi? Sakın girme, dayan!  
 Aman Ahmed’im, sonu pek yaman!  
 Kuzum Ahmed’im, gireyim deme!  
 Mola istemem, vereyim deme!  
 Asıl Ahmed’im, kasıl Ahmed’im!  
 Bu geçit belâ, asıl Ahmed’im!  
 O ne batmalar, ne boğulmalar!”

Asılır, boş; kasılır, boş, dedem en sonra dalar.  
 “Bâri meyhâneye düştün, be mübârek derviş,  
 İçmeden geç ki desinler: Dede Sultan ermiş!  
 Hadi Ahmed, hadi yavrum, hadi son bir gayret!”

.....  
 “Lâkin Ahmed, bu ne gayret, ne tahammül, hayret!  
 Sen kurul lök gibi meyhâneye, ser postu, otur;  
 Yan, tutuş, sonra dayan: Dağ gibi dur, taş gibi dur!  
 Dağ demiş, taş demişim, doğru mu lâkin? Ne gezer!  
 Onu bir zelzele sarsar, bunu bir dalga ezer.  
 Seni kaç zelzeledir yokladı hiç sarsamadan;  
 Koca arslan, hani, övmüş de yaratmış yaradan!  
 Öyle bir tövbe geçirdin ki, hakikat, değdi;  
 Az belâ mıydı, seher vakti, o tûfan neydi?  
 Çiğnedin dalgayı, girdâbı çıkardın daraya;  
 Postu Cûdî’ye yanaştırdın, atıldın karaya.  
 Sallamış tekmeyle bir mülke, diyorlar, Edhem;  
 Yumruk atmış mı yarım binliğe? Hiç zannetmem!  
 Hak erenler, iyi bak kendine, mikdârını bil:  
 Sendedir nüsha-i kübrâ, okumuşlarda değil!  
 Sen ne cevhersin, a devletli, ne cansın, bilsen!  
 Aba altındaki sultanlara sultansın sen.  
 Sen ki Kevser dağıtan Haydar’a kulsun ancak,  
 Sana ısmarlamayan, kimlere ısmarlayacak?  
 .....  
 Hadi evlâd, Dede Sultan ne içer, bir sor ki...  
 Doldurun dervişe benden iki binlik, Yorgi!

## A ç ı k k a r a

*Hayâli Kayalı Hakka Dayalı Dergi*

Yapımcı ❖ Tayyib Atmaca Yönetmen ❖ Mehmet Pektaş

Set Amiri ❖ Halit Yıldırım Afiş ❖ Tayyib Atmaca

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

58. Sayı Aralık 2022 ISSN-0106417 (edergi)

## • Tacettin Şimşek

## Sıradaki Ezan Kimin İçin?

Genç imam ilk görev yerine giderken heyecanlıydı. İlçe merkezine 30 km mesafede bir köye atanmıştı. Allah'ın sevgili kuluymdu.

Köy güzeldi.

Caminin hemen yanında bir artı bir lojman vardı. Daha ne isterdi? Şükretti bol bol.

Muhtarı sordu.

“Köy kahvesindedir.” dedi bir köylü.

Vardı köy kahvesine. Selam verip girdi. Kendini tanıttı.

“Ben,” dedi, “köyün yeni imamı. Muhtarı arıyorum.”

“Buyur, hoca,” dedi muhtar. “Biz de seni bekliyorduk. Hoş geldin.”

“Hoş bulduk.”

Yer gösterdi muhtar. Çay söyledi.

Oturdu yeni imam.

Kahvedeki herkes bir ağızdan,

“Hoş geldin, hoca!” diye bağırıldılar.

Sonra aralarında konuşmaya başladılar.

“Bu, imam mı şimdi?”

“Yok canım, bizi kaldırıyor. Bu daha dünkü çocuk be!”

“Sakalı, bıyığı bile yok.”

Hepsini duydu imam. Bıyık altından güldü.

Doğruydu; sakalı, bıyığı yoktu. Saçı da olması gerekenden biraz uzundu. Ama genç imam kurra hafızdı, üniversite mezunuydu.

Sesi güzeldi. Beş vakit ezanı beş farklı makamda okurdu. Sabahı saba, öğleyi uşşak, ikindiye rast, akşamı segâh, yatsıyı hicaz makamlarında seslendirirdi. Bazen öğleyi rast, ikindiye hicaz, yatsıyı uşşak ya da bayati makamlarında okuduğu da olurdu.

Uzun boyluydu, yakışıklıydı; vicdanlı, namuslu, kara yağız bir Anadolu delikanlısıydı. (Çok mu övdük? Yok canım, olanı söyledik. Tabii ki her güzelin bir kusuru vardır. Gel gör ki genç imamımızın iki kusuru vardı: Sakalı, bıyığı yoktu, bu bir; çok aşırı duygusaldı, bu da iki.)

Muhtarla, köylüyle tanıştığına memnun oldu. Muhtardan caminin, lojmanın anahtarlarını alıp

çıktı.

Günlerden perşembeydi, vakit ikindiydi.

Genç imam köydeki ilk ezanını büyük bir coşkuyla ve nihavent makamında okudu. Neden mi? Nihavent diğerlerine göre daha neşeli bir makamıydı. Genç imamın da içi kıpır kıpırdı. Bunun sesine ve ezanına yansımaması mümkün değildi.

Namaza köyün delisi dâhil neredeyse bütün köylü geldi; belki de sırf meraktan. Köyün tarihinde kılınan en özel namazlardan biriydi.

Namazdan sonra köyün biricik semer ustası ve nalbandı Hacı Dede, genç imamı kucakladı.

“Allah senden razı olsun, oğul,” dedi. “Aha bu yaşıma geldim. Bir seferberlikte böyle bir namaz kılmıştım, bir Kâbe’de, bir de bu.”

Genç imam çok mutluydu. Hacı Dede’nin elini öptü. Neredeyse dört katı yaşındaydı. İki kat hacıydı. Yani “Hacı” hem adı hem de sıfatıydı. Köylü “Hacı Hacı Dede” diyemediği için dilde ekonomi kuralını uyguluyor ve kısaca “Hacı Dede” diyordu.

Köyde iki ay bal tadında geçti. Herkes memnundu. Köylü imama, imam köylüye alışmıştı.

Derken bir gün olanlar oldu. Genç imam çeşme başında Gülbeyaz’ı gördü. Görünce de akli başından gitti.

Gecesi, gündüzü Gülbeyaz oldu. Keyfi, neşesi uçtu gitti. Aşkın derin kuyularına düştü. Durgunlaştı. Ne yapacağını bilemez hâle geldi.

O eski çın çın öten ezanlar yoktu artık, namaz kılarken yaşanan coşkunun yerinde yeller esiyordu. Genç imam ruh gibiydi. Verilen selamı almıyor, çok kere yanından geçtiği köylülere selam da vermiyordu.

Gülbeyaz muhtarın kızıydı.

Nereden görmüştü onu, Allah’ım!

Genç imam darmadağındı. Bütün heyecanını kaybetmişti. Aşk bu muydu yoksa?

Durum muhtarın dikkatini çekti.

“Hayırdır, hoca?” dedi. “Sende bir hâl var. Kötü bir haber mi aldın memleketten?”

“Yok, muhtarım,” dedi. “Bir şeyim yok.”

E ne desin imam? “Ben senin kızına kör kütük

âşık oldum, muhtar. Ver kızını, eski hâlime dön-  
yim.” mi desin?

Hacı Dede’ye intikal etti durum.

“Bana bırakın.” dedi.

Hacı Dede kerpetenle, penseyle imamın ağzın-  
dan kelimeleri çekip aldı, meseleyi öğrendi.

“Dert ettiğin şeye bak!” dedi. “Gider, kızını iste-  
riz.”

“Ama benim kimsem yok ki.” dedi imam.

“O ne demek?” dedi Hacı Dede. “Biz ne güne  
duruyoruz? Meraklanma sen.”

İmamın gözlerine fer geldi.

“Ciddi misin Hacı Dede?” dedi. “Yapar mısınız  
bu iyiliği?”

“Tabii ki yaparız, oğul,” dedi Hacı Dede. “Sen  
bu kızla evlenmek istiyor musun? Onu söyle!”

İmam utana sıkıla,

“Hem de nasıl,” dedi.

“Tamam, o zaman. Senden iyisini mi bulacak-  
lar?”

Hemen o gün kız isteme heyeti oluşturuldu.  
Haber gönderildi, akşam muhtarın evine gidildi.

Allah’ın emri, peygamberin kavliyle...

Muhtar,

“Kızım ne derse o,” dedi. “Benden yana sorun  
yok.”

Mutfağa gidip geldi. Yüzü asıktı.

“Maalesef, komşular,” dedi. “Kızım, ‘hayır’ di-  
yor. Tipi değilmiş.”

Hacı Dede’nin liderlik ettiği kız isteme hey-  
eti “nasip, kısmet” kelimeleri arasında, kolları iki  
yana düşmüş hâlde,

“Eh, bize müsaade o zaman,” deyip kalktı.

Genç imam, lojmanın önüne çıkmış; bir sağa  
bir sola yürüyor, kız isteme heyetini bekliyordu.

Biraz sonra heyet gelip olumsuz cevabı iletince  
olduğu yere yığıldı imam. Tutup kaldırdılar.

“Üzülme,” dediler, “sana kız mı yok? Biz bulur  
buluşturur, seni baş göz ederiz.”

Herkes evine dağıldı.

O gece hiç bitmedi. İmamım kirpikleri birbi-  
rine küstü.

İmam ne yapsın?

Beğenilmediğine mi üzülün, imkânsız aşka  
kapıldığına mı? Yoksa sırrının açığa çıkıp köylü-  
nün diline düşeceğine mi? Malum, köylerde bu tür

mevzular ısıtılır ısıtılır sürülür sofralara.

Sabaha yakın, oturduğu yerden güçlkle kalktı  
imam. Pelte gibiydi. Abdestini aldı. Ağır adımlarla  
camiye yürüdü, kapıyı açtı.

Sesini kontrol için iki kez öksürdü. Sonra mik-  
rofona uzandı. Önce bir konuşma yaptı:

“Sayın Muhtarım, Kıymetli Köy İhtiyar Heyeti,  
Değerli Köy Bekçisi, Muhterem Müslümanlar, Ha-  
nımefendiler, Beyefendiler,

Allah’ın selamı üzerinize olsun. Hepinizi hür-  
met ve muhabbetle selamlıyorum. Müsaadenizle  
sıradaki ezanı, sevip de kavuşamayanlar için oku-  
yacağım.”

Hitap bitti, ezan başladı.

Genç imam o sabah hayatının en içli ezanını  
okudu.

Sabah namazına gelen köylüler, genç imamı ca-  
mide bulamadılar.

“Ben gördüm, komşular, kuş olup minareden  
uçtu.” diyenler oldu.

“Sırta kadem bastı.” diye konuşanlar oldu.

“Kırklara karıştı.” diye yorum yapanlar oldu.

“Belki de bir periyle evlenip gitmiştir.” diye  
tahmin yürütenler oldu.

Velhasıl o günden sonra genç imamı gören ol-  
madı.

Ha unutmadan, muhtarın kızı kimseyi beğen-  
mediği için evde kaldı.

“İmamın ahı tuttu.” dediler.

## Tayyib Atmaca

## Telgraf

Gökyüzünü kara duman bürüdü  
Üç beş denli densizlere yürüdü  
Köylü damda toz kömürü kürüdü  
Havada kar kara yağıyor stop.

Paramızla canımıza kıyarız  
Ölenleri sağdan soldan duyarız  
Samanlıkta davarları yayarız  
Katırlardan aygır doğuyor stop.

Üstteki toprağı alta gömerler  
Sıpararı boz eşsekler emerler  
Geceleri çözülmüyor kemerler  
Evliler eşinden soğuyor stop.

Göz gözü görmüyor dumandan sisten  
Güneş görmez oldu Afşin Elbistan  
Günden güne çoğalıyor kabristan  
Bir kabre iki can sığıyor stop.

Otun nesli kesiliyor doğadan  
Güç kalmadı tor tosundan boğadan  
Herkes himmet bekler Mahir Ağa'dan  
Köylüler tekeyi sağıyor stop.

Demeçler verilir ikide bir de  
İki santral yetmez çıkarın dörde  
Muhtaç kalmayalım namerde merde  
Deliler aklını yığıyor stop

Kevenler kurudu ters lale soldu  
Gülistana ala kargalar doldu  
Ağlanacak hale gülenler oldu  
Ecel üstümüze ağıyor stop.

## M. Nihat Malkoç

## Serzeniş

Gözlerden yaş eksik olmaz  
Ne çok keder var Allah'ım!  
Boşlar dolmaz, dolu almaz  
Ne çok keder var Allah'ım!

Hıyanetten geçilmiyor  
Akla kara seçilmiyor  
Hiçbir kapı açılmıyor  
Ne çok keder var Allah'ım!

Kapımızda kişner ölüm  
Şiddet, öfke; durmaz zulüm  
Dikenlerden bizâr gülüm  
Ne çok keder var Allah'ım!

Gaflet üzre yaşıyoruz  
Kabımızdan taşıyoruz  
Uçuruma koşuyoruz  
Ne çok keder var Allah'ım!

Zenginlerde yoktur himmet  
Kullar asi, bilmez kıymet  
Çil yavrusu gibi ümmet  
Ne çok keder var Allah'ım!

Kabarıktır günahımız  
Karanlıktır sabahımız  
Darmadağın dergâhımız  
Ne çok keder var Allah'ım!

Ölüm gerçek, dünya fâni  
Uzak değil, ölüm ani  
Sevdiklerin nerde, hani?  
Ne çok keder var Allah'ım!

Taht kurmuştur dile riya  
Çekilmiştir kalpten hayâ  
Her şey sahte, her şey boya  
Ne çok keder var Allah'ım!

Cevherleri pula sattık  
Gece kalktık, gündüz yattık  
İflas ettik, yazık battık  
Ne çok keder var Allah'ım!

❖ Mehmet Pektaş

## Piyango Talihsizi

Emekli olduktan sonra her gün çarşıya inip belediye önündeki bankalarda vakit öldürmeye başladım. Benim gibi maaşından başka geliri olmayan pek çok emekli kahveye mahveye gitmeyip gününü burada geçiriyordu. Susayanlar, buradaki hayrattan suyunu içiyor; sıkışanlar, ücretsiz belediye tuvaletini kullanıyordu. Akşam da belediye otobüsüne 65 yaş kartlarıyla ücretsiz binip evlere dağılıyorduk. Daha ne isteyelim!

Geçen gün bankta oturup tespah şakırdatırken iki delikanlı geldi yanıma. İkisi de üniversite öğrencisiymiş. Bir anket yapıyorlarmış:

“Yardımcı olur musunuz?” dediler. Parti, pırtı meselesi soracaklar zannettim. Şöyle içimi bir dökerim düşüncesiyle “Olur.” dedim.

İlk soru: “Hayatınızın en mutlu günü?” Bu soruyu duyunca tepemden dumanlar çıkmaya başladı. Nasıl sinirlendim, nasıl kızdım anlatamam. Gönül kaldır bastonu şunların kafalarını ikiye böl dedi. Neyse ki kendimi tuttum. Söylenerek yerimden kalktım gittim. Gençler oldukları yerde donup kaldılar. Etraftan: “Ayıp ayıp!” “Saçından, sakalından utan!” “Delirmiş galiba!” “Koskoca adam!” gibi sözler edenler oldu.

Eve varınca düşündüm, çocukların ne günahı var canım! Nereden bilsinler benim hayatımın en güzel gününün aynı zamanda en kötü günü olduğunu? Ama elimde değil, hatırladıkça hem sinirleniyorum hem de içim yanıyor: “Ahh ah!” diye haykırışım geliyor.

Yirmi beş seneye yaklaştı. O zamanlar daha emekli olmamıştım. Aşırı derecede şans oyunu düşkünüydüm. Toto, loto, tombala piyango, kazı kazan, at yarışı ne bulursam oynardım. Peki, kazanıyor muydum? Ancak amorti vururdu o kadar. Çünkü aldım mı seri bilet alırdım. Kemal Sunal’ın Korkusuz Korkak filminde bir piyangocu vardı: Amorti Kazım. Arkadaşlar arasında benim de adım Amorti Kazım’a çıkmıştı.

Bazı zamanlar ipin ucunu kaçırdığım oldu. Birkaç defa karım babasının evine gitti. Her seferinde yeminler edip geri getirdim onu. Haftasına varmadan da yeminimi bozup eskisinden daha fazla oynamaya başladım. Evet, kumar kötü bir alışkanlık ama inanır mısınız benim kumardan başka hiçbir

kusurum yoktur. Zıyanlığa gitmem, içki içmem, sigaradan tiksindiririm, bırakın gazinoyu, pavyonu mahalle kahvesine bile gitmem. Piyango bayisinin yol üstünde olduğunu da hesaba katarsak evden işe, işten eve...

Yıl 1999. O sene büyük ikramiye tam 1 trilyon. Piyango tarihinde ilk defa büyük ikramiye olarak trilyon verilecek. Bilet gişelerinin önündeki kuyruklar uzayıp gidiyor. Maaşımın yarısını piyango biletine bastım, 100 tane bilet aldım. Her zaman olduğu gibi bu defa da büyük ikramiyenin bana çıkacağını hissediyordum. O sıralar hanımla yeni barışmış ve yine bir daha şans oyunu oynamaya çağıma söz vermiştim. Son kavga çok çetin geçtiğinden biletlerimi eve götürmedim, iş yerimdeki masanın çekmecesine koydum. Duysa kıyameti koparacağını biliyorum.

Yılbaşını her sene olduğu gibi televizyon izleyerek geçiriyorduk. Hanım mısır patlattı, meyve ve çerez getirdi. Şarkı, türkü derken piyango çekilişine sıra geldi. Hanım bana yandan yandan bakıp çekilişe karşı ne tepki vereceğimi kontrol ediyordu. Açık vermemem lazımdı. Zaten biletler de yanımda olmadığından rahattım. Hanımın gözüne girmek için fırsatı kaçırmadım:

“Yahu hanım deyiştir şu kanalı.” dedim.

Eşim gözlerini bana dikti, şaşırılmıştı. Kahırlı kahırlı konuştu:

“Seversin sen böyle şeyleri. Sesini açayım istersen.” dedi.

Umursamaz bir tavır takınarak:

“Eskiden olsa belki...” dedim.

Eşim benim yılbaşı bileti almadığıma inanamamıştı. Üstüne basa basa sordu:

“Yani sen bu yılbaşında bilet almadın mı?” dedi.

Kendimden emin bir şekilde:

“Alsam getirir, kontrol ederdim.” dedim.

Sonra da fındığa fıstığa daldım. Hanım bakışlarını bir süre üzerimde gezdirdi. Benim gerçekten piyango çekilişi ile ilgilenmediğime kanaat getirdikten sonra kumandaya uzandı:

“Nereyi istersin, hangi kanalı açayım?” dedi.

“TGRT’yi aç, Mahsun Kırmızıgül çıkacaktı.” dedim.

Eşimin keyfi yerine geldi. Televizyondaki şarkı-

lara eşlik ederek keyifli bir yılbaşı geçirdik.

Ertesi gün tatildi. Tüm gazeteler piyango çekilişinin sonuçlarını veriyordu. Gazete tükenmesin diye sabahtan gidip bir tane aldım. Biletler yanımda olmadığından ikramiye çıkıp çıkmadığını bilmiyordum. Bir ara aklıma bizim dairenin hizmetlisi Yaşar'ı bulup daireyi açtırmak geldi. Yılbaşında köye gideceğini söylemişti. Bunu hatırlayınca hiç olmazsa biletlerin numaralarını bir kâğıda yazsaydım keşke, diyerek markete geri döndüm. Biletleri kontrol etmek için ertesi günü beklemek zorundaydım. Gazetenin piyango ekini ayırıp bizim bakkal Himmet'e teslim ettim. "Yarın gelip alacağım aman iyi bir yere koy." diye sıkı sıkı tembihledim. Hazır hanımın güvenini kazanmışken tekrar sarsmak istemiyordum. Neme lazım gazete ekini cebimde falan bulur...

2 Ocak sabahı erkenden bakkala gidip bir gün önce bıraktığım eki aldım. Koşar adım dairenin yolunu tuttum. Hemen masama oturup biletleri kontrol etmek istiyordum. Kapıdan içeriye adımımı atmıştım ki Yaşar'ın sesi duyuldu:

"Müdür Bey herkesi acil toplantıya çağırıyor."

Hayda! Yeni yılın ilk gününde sırası mıydı bu toplantının? Emir demiri keser demişler. Tüm memurlar müdürün odasına doluştuk. Müdürün konuşması uzadıkça ben kıvrım kıvrım kıvraniyorum. Farkında olmadan bacaklarımı sallıyorum, ayaklarımı birbirine sürtüyorum. Bu halim müdürün gözünden kaçmadı.

"Hayrola Kazım Bey. Bir sıkıntın mı var?" dedi.

"Müdürüm biraz rahatsızım da..." diyerek lafı geveledim. Müdür:

"Tamam, sen çıkabilirsin." dedi.

Aceleyle odama giderken bizim amcaoğlu Mesut'la burun buruna geldik. Keçinin sevmediği ot burnunun dibinden bitirmiş ya işte o hesap. Bu adam işi düşmedikçe yanıma gelmez, işini halletirmeden de gitmez. Pıntilikte de üstüne yoktur. Birlikte odama geçtik, çayları içerken cebinden bir bilet çıkardı:

"Sen gazete almışsındır, şunu bir kontrol edelim." dedi sırtarak.

Bizim Pinti Mesut'un sebab-i ziyareti belli olmuştu. Gazeteye para vermemek için yanıma gelmiş. Ceketimin cebinden gazeteyi çıkarıp önüne koydum. Mesut, listeyi hızlıca taradı:

"Yine amorti bile yok." deyip bileti parçalara ayırdı. "Sana çıktı mı amorti?" dedi. Çekmecedeki

bilet destesini çıkardım. Gülerek:

"Ben seri aldım, amorti garanti." dedim.

Gazetenin bir sayfasını amcaoğlu Mesut'a verdim. Diğer sayfayı da kendim kontrol etmeye başladım. Çöpü de ikimizin erişebileceği bir köşeye çektim. Amorti çıkanları ayırıyoruz, geri kalanları çöpe atıyoruz. Biletlerden birine gelmiştim ki gözlerime inanamadım. Tekrar tekrar baktım rakamlara. Elim ayağım titremeye başladı. Gazetede ki numara ile biletimdeki aynıydı. Yerimden sıçradım:

"Allahhh!" diye bağırdım. Çeyrek biletime tam 250 milyar isabet etmişti. Sesimi duyan diğer memurlar saniyeler içerisinde odamın kapısına geldiler. Elim ayağıma dolaştı, gazeteyi buruşturup arkaya attım. Kapıdakiler ne olup bittiğini, neden bağırdığımı merak ediyorlardı.

"Niye bağırdın, n'oldu?" dediler.

"Ben, ben, ben bağırmadım!" diye kekeledim.

"Kim bağırdı o zaman?" dediler.

Amcaoğlunu gösterip:

"Bu bağırdı." dedim. Amcaoğlu itiraz edecek oldu. Ona okkalı bir tokat patlatıp:

"Ne bağırıyorsun lan?" dedim. Kapıdakilere saçma sapan kaş göz işaretleri yapıp:

"Siz gidin ben onunla ilgilenirim." dedim. Arkadaşlar hiçbir şey anlamamıştı. Sonra elimi kaldırıp "deli" anlamında oynattım. Bunun üzerine kapıdakiler dağıldı. Bu defa da amcaoğlu ayağa kalkıp gırtlığıma sarıldı. Boğazımı elinden zor kurtardım:

"Çıktı oğlum, ikramiye çıktı!" dedim.

İkimiz birlikte tekrar tekrar kontrol ettik bileti. Numaralar doğruydı. Zengin olmuşum. Bundan sonra kira derdine, işe gitmeye son. Otobüs, dolmuş beklemeye son; müdürden, amirden azar işitmeye son; aybaşı beklemeye, ev sahibine, markete, taksit ödemeye, utana sıkıla arkadaşlardan borçlar istemeye hatta kumara bile son be, kumara bile son!

Karımı arayıp müjdeyi verecekken içimdeki ukdeyi hatırlayıp vazgeçtim. En büyük hayalim büyük ikramiyeyi kazanınca parayı sırtıma vurup eve götürmek, her tarafa saçmak ve beni ikiye bir terk eden karımı paraya gömmektir. Bunu gerçekleştirecektim. Piyango İdaresine gitmek için kimseye bir şey demeden daireden çıktım. Tabii amcaoğlu Mesut da yalanarak peşime düştü. Bir taksit çevirecek oldum, o zamana kadar türlü bahaneler-

le külüstür arabasını bana vermeyen Mesut atladı. Sırtımı sıvazlayarak:

“Benim Kartal ne güne duruyor emmoğlu?” dedi.

Ağzımdan kötü bir kelime çıkacaktı kendimi tuttum. Yanımda birinin bulunması fena olmazdı. Ne olur ne olmaz!

Piyango İdaresine gidip bileti ibraz ettik. Çekimizi aldık. Oradan da doğruca bankaya... Hayatımda görmediğim ilgiyi bankacılarından gördüm. Parayı çekmemem için çok yalvardılar. İkna olmadım tabii ki. Parayı son kuruşuna kadar çekecektim. Bankadaki görevliler meblağ çok yüksek olduğu için parayı ancak ertesi gün hazırlayabileceklerini söylediler. Bankadan çıktık.

Mesut:

“Amcaoğlu bunu kutlayalım.” dedi.

Eve gitmeyi düşünürken aklımı çeldi. Geç saatlere kadar hiç alışık olmadığım mekânlarda eğlendik. Eski kulağı kesiklerden olan pinti Mesut, her gittiğimiz yerde hesabı ödedi. Gecenin bir vakti yorgun argın bir otele vardık. Sabah kalkar kalkmaz önce nalbura uğrayıp bir çuval aldık, ardından bankanın yolunu tuttuk. Paraları çuvala doldurduğum gibi sırtıma vurdum. İşte hayatımın en mutlu anları... Bankadakilerin şaşkın şaşkın bakmalarına aldırmadan ihlaya ihlaya yürüyordum. Mesut ucundan tutacak oldu. Elletmedim. Bankadan çıktık. Arabayı epey uzağa park etmişiz. Bir ara çok yoruldu. Soluklanmak için bir otobüs durağına oturduk. Birer sigara yaktık.

O anda karşımızda bir kaza olmasın mı? Herkes gibi biz de koştuk. Ben de her gün bir çuval parayla dolaşıyor değilim ya unutuvermişim. Çuvalı almadan kalktım. Mesut’un da aklına gelmedi. Kaza basit bir kazaymış. Ölen yaralanan olmadığı gibi arabalarda doğru dürüst hasar bile yok. Ama millete eğlence lazım. Arabaların etrafını çevirdiler. Her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Kimisi “Polis çağıralım.” diyor, kimisi “Polise gerek yok anlaşınlar.” Taraflar anlaşmaya karar verdi. Bu defa da başka bir tartışma başladı. Kalabalığın bir kısmı kırmızı hatalı diyor, bir kısmı mavi... Ortalık karıştı, şoförler başladılar kavgaya. Bizim amcaoğlu ayırayım derken arada kalmasın mı? Ağzının üstüne bir yumruk yedi, dudakları kanamaya başladı. Daha da dayak yiyecekti belki asıldım çektim aradan. Cebimden bir mendil çıkarıp dudağına bastım. Arabaya gelinceye kadar kan

durmadı. Arabanın yanında bizi başka bir sürpriz bekliyordu. O zamanlar teyp hırsızlığı furyası var. Amcaoğlunun da yan camı kırıp teypi yürütmüşler. Amcaoğlu dudağının acısını unuttu.

“Daha bir hafta olmadı alalı.” diye dövünmeye başladı. Sırtını sıvazladım:

“Amcaoğlu giden teyp olsun bir değil beş tane alırım ben sana.” dedim.

O an aklımıza çuval geldi. Aynı anda:

“Eyvah!” diye bağırdık. Geldiğimiz yöne doğru fırladık. Mesut koşarken:

“Nereye bıraktın?” diye sordu.

“Durakta kaldı galiba.” dedim. Koştuk. Durak karşıdan göründü, caddeyi trafiğe kapatmışlar. Etraf boşalmış. Uzaktan polisler görünüyor. Şoförlerin kavgası büyüdü mü acaba diye düşünüyorum.

Mesut bir şeyleri fark etmiş, avazı çıktığı kadar bağıyor:

“Durun!”

Çuval olduğu yerde duruyordu. Ben içimden şükrediyordum. Koşup çuvalımı kucaklamak istedim. Polisler duvar olup dikildi önüme:

“Bombalı paket var geçemezsiniz.”

“Ne bombası, o benim! Hem de içinde...” der demez müthiş patlama sesi duyuldu. Yer yerinden oynadı sanki. Ayaklarım yerden kesildi birkaç metre geriye savruldu. Bağrıış, çığrıış, siren sesleri... Ortalık ana baba gününe döndü. Yattığım yerden iyi kötü doğruldu. Üzerime kâğıt parçaları yağmaya başladı. Bir de baktım ki bunlar kâğıt değil para hem de benim paralarım. İşte hayatımın en kötü anı... Sonradan durum anlaşıldı. Durakta bizim oturduğumuz bankın altına saatli bomba yerleştirmişler. Bomba kimsenin dikkatini çekmemiş. Benim unuttuğum çuvalı görenler polise şüpheli paket ihbarı yapmışlar. Polis güvenlik önlemi almış, yolu trafiğe kapatmış, bomba imha uzmanının gelmesi beklenirken bom! Benim çuval sayesinde büyük bir facia önlendi ama olan 250 milyara oldu. Hastane, karakol derken akşamı ettik. Ağlaya ağlaya eve döndüm. Karım bilet aldığı-mı anlayınca yine evi terk etti. Ertesi gün dairenin yolunu tuttum. Bir gün önce işe gelmediğim için hakkımda tutanak tutulmuş. Müdür:

“Dünden beri neredeydin? Soruşturma açacağım.” dedi.

Yalvardım, yakardım, adam insafa gelip affetti beni. Akşam da gittim, bir daha kumar oynamaya-çağıma yeminler edip karımı geri getirdim.



## ❖ Hacı Musa Tuncer

## Unçuluk Anşa-Bedirik Hürü

Unçuluk Anşa, elindeki kirmenini döndürü döndürü, kıl ip eğirerek kehin ucuna doğru yaklaştı. Ayağındaki Maraş yemenisi gün vurdukça parlıyordu. Üzerindeki al yeşil fistanı yel estikçe dalgalanıyor, yerdeki yoğurt çiçeklerini yalıyordu. Hava sıcaktı, başındaki dolamasını arada bir kaldırıp başını havalandırıyor yeniden düğümlüyordu. Aşağı derenin kenarındaki üçgüllerin içindeki kızına arada bir seslenip,

“Ha benim gızıma, ha benim gızıma!” diyordu.

İki büklüm vaziyette yanına doğru yaklaşan Bedirik Hürü, elindeki eğriş büğrüş hartlap değneğinden destek alarak,

“Vay ocacın batmıya Unçulaanşa kimiinen gonusu-  
yon bire gız sen?” dedi. Unçuluk Anşa:

“Abavv! Hüratın nerden çıgdın sen biraaz, benimi kişifliyon sen yonsa? Kiminen gonusucuyum gızımınan gonusuyom, görmüyon mu anam?” diyerek elindeki kirmenini sertçe bir daha kıvrattı, işaret (bâdi) parmağını diliyle hafif ıslatarak kınalı parmaklarıyla eğirdiği ipi kirmenin çatallarına sertçe doladı. Bedirik Hürü:

“Annadım bire gız annadım, benim gız da ayuucunda ye’eliyo, şükür buzalacı bu yıl bacım, a’artısız galırığ deen cip gorkuyoduk amma, şükür. Şükür ki şükür.” dedi. Unçuluk Anşa:

“Deme gız, vallacına cip sevindim, gözünüz aydın Hürü bacı. A’artısız da heç olmuyo vallaa, benii daha yoz bacım.” dedi. Arkasından “Bizim herifi gandırmışlar bacım, ota’ada tembih eyledim yog, gırannar dıkılasıca tüccerler benim herife hemi de ‘Çit buzalacı bu ineg’ deen vermişler.” diyerek ekledi. Bedirik Hürü:

“Abavv, vay Anşa bacım vay! Vay Anşa bacım vay! Vay ki vay...” diyerek Unçuluk Anşa’yı teskin etmiye çalıştıysa da, dayanamadı:

“Zehri gatıran olsun o zalım deyüslerin aldı paracıklar, tüccercilik bu mu? Gırg yalanı birden sö’ölüyo kehranacılar, o herifine de sö’öle bir daa mal bazarına benim herifi almadan gedmesin. Gedmesin bacım gedmesin!” diyerek elindeki eğriş büğrüş hartlap değneğini sertçe yere vurdu.

Unçuluk Anşa, herifini kasederek:

“Yog bacım yog, bizii kimsiye taysınmaz, inadın teki o. Gene geder nerede bir yoz inek varısa bulur al gelir. Usandım gınaa geldim elinden.” dedi.

Bedirik Hürü, sinirli bir vaziyette elindeki değneğini tekrar kaldırdı:

“Baa bag Unçula’ansa!” dedikten sonra, sıcaktan bunalmış olmalı ki alnındaki terini silerek demirçik ağacının gölgesine geçti. “Baa bag baa bacım!” kendi herifini kasederek “Bizii de seniinden geraalmaz bacım, yıkık daermende gırg gün aelenir. Al birini vur

öte’ene.” dedi.

Unçuluk Anşa, kirmenini döndüre döndüre, o da sıcağın bunaltısından telefsemiş olmalı ki Bedirik Hürü’nün yanına gölgeye vardı:

“Gız bacım bua şükür, ee kötü birer herifimiz var, nataa da garasak bu herifler bizim herifler. Cıngıllı Fadıma’amı dul galsak bundan daha mı eyi? İneg de buzalacı olmasa olmasın, garaltıları yeter bira’az. Heç daalısı namıssımızı goruyollar.” dedi.

Bedirik Hürü, sert bir şekilde uzaklara bakarak:

“Garaltısında çıksın.” dedi, devam etti “Vara olmaz oluyadı, benim ömrümü yedi bitirdi bu benim herif, gız ben böyle miydin bunun gapısına geldiimde hı Anşa bacı?” dedi.

Unçuluk Anşa, demirçik ağacının bedenine yaslanıp naylon ayakkabısını ayağından çıkardı. Sonra terlemiş ayakkabı içindeki ayağını havalandırarak yüzünü Bedirik Hürü’ye döndü, dizlerini tıpsılıyarak:

“Şükür heç kimsiye möhteç etmedi benii, senii de etmedi bacım. Temam, gapısına gelin geldiinde gözeli-din tabiim. 16’sında ya varıydın ya yo’odun, ya ben heyliyedim gözel daal mıydım? İkimiz de iyeşee geddig dokuzar çocug doordug, daha heylolak hı? Yaşımı tem bilmem ileekin sekseni geçtin sen diyollar baa.” dedi. Bedirik Hürü:

“Abavv! Otaa oldug mu gız anam biz? Dokuz çocug dooralıdan bu yannı gırg sene mi geçmiş? Hele dün öten benim güccoolan Cüme’em ‘Ana ben gırkeeldim naakit evereceen beni.’ diyodu, benim döl dooru söölüyo o akıd.” dedi. Unçuluk Anşa:

“Olduk tabiim olduk, aha geldiik aha gedyok goca Bedirik Hürü” dedi. Ardından aklına bir şey geldi devam etti; “Gız bacım senin Cüme’e gırkamı gelmiş, tüh çocuk tööle bekâr galdı galan desene?” dedi. Bedirik Hürü, suskun suskun:

“Hee kele bacım Cüme’em bekâr galdı, ağzıcı yu-mulasıca şo bizim yokarı köyden Kepir Gadir’in gızı Leyli’ye âşık olmuş, otaa yalvardıg, yakardıg gızını Cüme’eciime vermedi, gızında gö’önü varımış amma ileekin ninemeli. Del’Emine denen bir soyka anası var. ‘Ben Bediriin ooluna gız vermem” demiş. Ben de; ‘Gızın soykaalsın, benim Cüme’eme gız mı yog?’ dedim. ‘Ne onnar gelin isdeyin dedi, ne de biz oralı oldug. Öölecene galdı ikisi de Anşa bacı.” dedi.

Unçuluk Anşa, bu hikâyeyi duyunca:

“Vah, vah, vaaah! Demek ööle oldu hı? Dur sen! Ben oa biliyom, heyle ki vermezimiş baam Cümee yeenime gızını.” dedi.

-devam edecek-

❖ Nurgül Kaynar Yüce

## Eski Çamlar Bardak Oldu

Ortopedi yoktu kırık çıkığa  
Sınık derdik biz onlara eskiden  
Arpa buğday ölçtüğümüz ölçeğe  
Şinik derdik biz onlara eskiden

Teş içinde çimer hasta olmazdık  
Sabun alır hiç şampuan almazdık  
Sauna, jakuzi nedir bilmezdik  
Yunak derdik biz onlara eskiden

Toprağı eşerdik kazmayla belle  
Buğday savururduk harmanda yelle  
Akşam mahallede oynarken gülle  
Enek derdik biz onlara eskiden

Sobanın başında sofrayı kurardık  
Bazen efkârlanıp tütün sarardık  
Dostlar ile lafın belin kırardık  
Hanek derdik biz onlara eskiden

Baharla yeşerir idi göcekler  
Oduyla yanardı odlar ocaklar  
Kalaylı bakırdı kaplar kacaklar  
Çanak derdik biz onlara eskiden

Şeker katılmazdı kovanda bala  
Sinek yapışmazdı açmamış güle  
Yatmak için kuşun konduğu dala  
Tünek derdik biz onlara eskiden

Hanım derdik, hatun derdik bayana  
Güvenmezdik sabun gibi kayana  
Söz namustu, söz verip de cayana  
Dönek derdik biz onlara eskiden

Kerpiçtendi evler, topraktı damlar  
Tarih kokar idi hanlar hamamlar  
Örtmeli evlerde kafes cumbalar  
Konak derdik biz onlara eskiden

Somun derdik bakkaldaki ekmeğe  
Vurkaç derdik kapıdaki tokmağa  
Gayganaya bandığımız lokmaya  
Banak derdik biz onlara eskiden

Yazın pilavınan cacık olurdu  
Kışın sırtımızda gocuk olurdu  
Kümeslerde tavuk cücük olurdu  
Pinek derdik biz onlara eskiden

Boncuklar takardık tahta beşiğe  
Yatak derdik serdiğimiz döşeğe  
Arabalar yoktu, ata eşeğe  
Binek derdik biz onlara eskiden

Yolcu derdik erken kalkıp gidene  
Çoban derdik sürüsünü güdene  
Nurgül'üm emanet bu can bedene  
Konuk derdik biz onlara eskiden

## • Mehmet Baş

## Horanta

Bir sofrada kaşık çaldık çorbaya  
 Bir ekmeğe dürüp yedik soğanı  
 Geçti yıllar doldu günler torbaya  
 Aşımıza katık ettik yavanı

Horantalar kuş oldular uçtular  
 Günü geldi yuvamızdan göçtüler  
 El içinde bizi bizden seçtiler  
 Kaç senedir yalnız kestik kurbanı

Odun kırdık tezek attık sobaya  
 Ekin ettik harman ettik yabaya  
 Saygı bitti ana ile babaya  
 Suyu yazdık edep ile erkânı

İleğinde çimeridik yunardık  
 Gözelerden sular içer kanardık  
 Yaz gününde tarlalarda yanardık  
 Gözyaşında göl eyledik ummanı

Habersizce her kapıdan girerdik  
 Kimi görsek hatırını sorardık  
 Ne olduysa hep hayıra yorardık  
 Doğru söyler bilmez idik yalanı

Ne söyleyim çok değişti insanlar  
 Nere gitti hatir bilen o canlar  
 Çıkar için susturuldu vicdanlar  
 Üç kuruşa kurda verdik ceylanı

## • Celil Çinkır (Delibal)

## Topallayan Eşek, Koşmaz Hayatta

Tabiatın kanununa aykırı  
 Topallayan eşek, koşmaz hayatta  
 Yüreksizse süren asil aygırı  
 Çöllerden, dağlardan aşmaz hayatta

“Arifin tarifi”, aşkı mealen  
 Gönül hakkı birdir, gerisi yalan  
 Yâr gamını kalpte edenler mihman  
 Meyletmez neşeye, koşmaz hayatta

İnsanlar gerçekten sevince hele  
 Fark etmez sevilen çıksa hergele  
 Gönül sabır ile verir el ele  
 Göz, yollarda yanar, pişmez hayatta

“Canımsın diyenler”, canından olsa  
 Guruplar rengini gözüne çalsa  
 Azrail her gece yüzüne gülse  
 Düşlerine mezar eşmez hayatta

Tefekkürle yüklenenler kaleme  
 Kırk birinci gözle bakar âleme  
 Bilinmeyen sır düşürür kelama  
 Pusulanın yönü şaşmaz hayatta

Yüreğin sesine kalmayan sağır  
 Bırakır ardında silinmez çığır  
 Gölgesi aklından olanlar ağır  
 Delibal dilinden düşmez hayatta

## Halit Yıldırım

### Bir Ramık Bagaj

Efendim artık köylerde direktörler çoğalmış, eşiği süremeyen, ata binemeyen, katırını dizginlemeyenlerin bile kapısında bir direktör duruyordu. Direktör dedikse öyle ahım şahım değillerdi. Dobak Fiyat, dobak Fergüson, dobak Fordson devriydi. Eski dediysek o kadar da eski değildi hani. 70'lerin başı gibiydi mesela gazyağlı direktör devri bitmiş, yerini mazutlulara bırakmıştı.

Direktörler ile onların arka takımları da hayatımıza girmişti. Pulluk, kazayağı, ramık artık olmazsa olmaz aletlerdendi. Bazı köylerde ramığa tekne dense de bizler ramık diyorduk.

Tabii vesait durumu da değişmişti. Önceden şehere, pazara kamyon sırtında giderken komşu köyden birileri burunlu bir Man otebis almıştı. Onunla gidip gelmeye başlamıştık. Daha sonrası bizim köyden Selami Ağa kamyonunu satıp Magirüs- Deutz marka bir otebis getirmişti. Lakin on yıl sonra Selami Ağa ölünce çocukları otebisi işletemeyip sattılar. Biz yine arabasız kalmıştık.

Şehere gidecek zaman susa dediğimiz ana yola kadar ya hayvanla, ya yayan ya da bir direktörle gider, susada araba gelene kadar beklerdik. Eğer araba dolu değil ise biner gideceğimiz yere giderdik. Tabii doluyorsa ya ayakta gidecektik ya da araba zaten hiç durmazdı bile.

Neyse uzatmayalım, bir gün Angara'ya gideceğim tuttu ve sabah namazından sonra düştüm susa yoluna. Yayan yapıldak iki saat yürüme ile susaya varıp bizim bekleme durağında başladım karşıdan gelecek vesaiti beklemeye. Bir saat oldu olmadı bir otebis geldi. Bunu yeni görüyordum. Burunsuz, köşeli, camları geniş fiyakalı bir arabaydı. Önünde kocaman bir yıldız vardı ve altında Mercedes Benz yazıyordu. Araba durdu, muavin:

“Nereye dayı?” diye sordu. Ben “Angara” der demez “bin” dedi.

Kapıdan ayağımı atarken kapının yanındaki yazı gözüme ilişti. O302 yazıyordu. Ben otebisi incelerken demek ki ağır kalmışım biraz, muavin:

“Dayı azcık acele et, git arkada boş bir yere otur. Şimdi düşecen!” diye beni uyardı.

Hemen kıvradım ve orta sıradaki boş bir yere oturdum. Otebis hemen hareket etti. Ben koltukların arasından hâlâ hayranlıkla otebisi inceliyordum. O sırada muavin yanıma geldi.

“Beş kayme vereceksin” dedi.

Ben kuşağımdaki para çıkısını çıkarırken bir yandan da sordum.

“Bu otobisin markası nedir?”

“Mercedes. Biz ona kısaca 302 diyoz dayı. Hayırdır şifor musun?”

“Yok, merak ettim. Bu arabayı ilk defa görüyom da ondan.”

“Artık bu arabadan başka görmüyeceen dayı, diğerleri tarih oldu.” dedi ve şiforun yanına gitti.

On dakika sonra yine bir köy yolu ağzında durduk ve bir yolcu aldık. Bu da bizim komşu Haşim köyünden Bayram Ağa'ydı. Arabaya biner binmez ona el ettim. O da görür görmez bana doğru yöneldi. Elinde iki bakraç vardı. O yüzden ağır hareket ediyordu. Bayram Ağa hoşsohbet, konuşkan, şakacı birisiydi. Onunla yolculuk etmek insanı usandırmazdı.

Bayram Ağa, “Selamün aleyküm” deyip elindeki bakracın birisini bana vererek yanıma oturdu emme suratından düşen bin parçaydı.

“Hayırdır Bayram Ağa neşen yok gibi. Bir durum mu var?” diye sordum.

Bayram Ağa derin bir of çektikten sonra:

“Yahu İrfani Ağa görmüyon mu bu bakraçları? Yahu ta burdan Angara'ya yoğurt mu gider şu sıcakta? Kimse laf anlamıyo. Bunları başıma bela etiler.”

“Arabanın beli ağırmıyor ya, boş ver bre! Sana yardım ederim Angara'da.” dedim.

Bayram Ağa bu sözüm üzerine biraz gevşemişti. Gülerek:

“Hayırdır İrfani Ağa hadi ben çocukların yanına gidiyom, sen ne yapacan Angara'da? Bir de ramıksız gelmişsin benim gibi.”

Tam ağzımdan “Benim direktörüm yok, ne ramığı?” diyecektim ki onun ramıktan ne kastettiğini anlamıştım.

“İlahi Bayram Ağa sen de, daha deminden buşgun havası gibi yüzüyün katı açılmıyordu. Şimdi ne ara açıp günnük güneşlik oldun? Ne ramığı! Tek geldim. Bizim emekleri araba tutuyo, onun için gelmedi. Hadi ben ramıksız geldim, sana ne oldu da sen ramıksız geldin?”

Bayram Ağa başladı kikir demeye:

“Benim ramık Angara'da zaten, ben onu getirmeye gidiyorum.”

Biz böyle gülüştürken otebis bir sapakta daha durdu. Merakla kafamızı çevirmemizle bir direktör ramığı dolu öte bete ile karşılaştık.

Bayram'a dönüp:

“Ramık diyodun al sana ramık” dedim.

Bu arada muavin ve şifor aşağı inip başladılar adamla tartışmaya. Bir de baktım yolculardan da inenler oldu. Bayram Ağa'ya:

"Haydi biz de inek de bakalım. Bu kadar malzeme-yi nasıl sığdıracaklar arabaya?" dedim.

Bayram Ağa zaten dünden razıymış. Benden önce fırladı yerinden ve aşağıya indik. Biz aşağıya indiğimizde hâlâ şiforla adam tartışıyordu. Şifor öfkeden kıpkırmızı olmuş tepinip duruyordu.

"Bu kadar bagaj olmaz Hacı'm, bu kamyon değil sonuçta." Hacı ise gayet sakin bir şekilde:

"N'olacak canım, arabanın beli mi ağrıyor?" de-yip duruyordu.

Sonunda Hacı baskın çıkmış ve bagajı otebise kabul ettirmişti. Olan muavine olmuştu. Un çu-valları, turşu bidonları, salça, pekmez, meyve çu-valları, tezkirelerle alalı göğlü domatisler tek tek elinden geçti. Muavin on beş dakikada bagajı dol-durdu ve tam bagajın kapağını kapatırken adama:

"Hacı ben bu bagaja bagaj parası alırım" demez mi?

Ortalık tekrar gerildi. Adam "vermem" diyor, muavin "alırım" diyordu. Adamla muavin boğaz boğaza geldiler.

Bu arada şiforun da kavgaya müdahil olmasıyla tekrar bir arbede başlamıştı. Yolcular da işin içi-ne girince tam bir curcuna yaşandı. Yolcuların da araya girmesi ve ricası neticesinde şifor da pes etti ve bagaj parası almaktan vaz geçti. Tam arabaya biniyorduk ki adamın karısı elinde ayakları bağlı bir horuz, bir tavuk ve iki culuk olduğu halde ön kapıdan zorlattı. Muavin hemen koşup kadını ko-lundan yakaladı.

"Napiyon teyze? Tavukla culukla arabaya binilir mi?" diye bağırdı. Kadın şaşkın şaşkın geri döndü.

"Niye binilmiyomuş? Onlar da can daşıyo! Hem geçen sene ben yine Angara'ya tavuk culuk götür-düm. O zaman bi şey demiyollardı. Yeni mi çıktı bu icat?" diye itiraz etti.

Muavin kafayı yiyecek duruma gelmişti.

"Yahu teyze Allah'ını seversen o geçen seneydi. Artık otobüste canlı hayvan taşımak yasak. Ta-vukla hindiyle arabaya bindirmem seni."

Kadın laf anlayacak cinsten biri değildi. Öfke-den suratının rengi başındaki al poşi gibi kıpkır-mızı olmuştu.

"Bırak lan kolumu, ben taviğimi, culuğumu burda mı bırakacaam? Yörü git işine." diye bağırdı.

Bu kez kadının kocası ve şifor da işin içine gi-rince yine bir ağız dalaşı başladı. İnerdin, biner-din, alırdın, almazdın derken sonunda mavin ta-vığı, culuğu bagaja attılar. Kadın arabaya binerken:

"Bak lan suratsız göbel ağar taviğim, culuğum

ölürse şart olsun ben de senin gafanı gırarım." diye bastı tehdidi. Kadında partal, şamata boldu.

Mavin de altta kalır mı heç?

"Bana ne ölürse ölsün, tohumuna para mı say-dım? Angara'da tavuk mu yok da bir de tavuk al-mışsın yanına." diye karşılık verdi.

Uz atmamalım, yola böyle olaylı devam ettik. Bayram Ağa'ya döndüm:

"Bayram Ağa tantanayla başladık yolculuğa Al-lah selametle varmayı nasip etsin. Gazasız belasız bir varaydık Angara'ya!" dedim.

Bayram Ağa da kafasını sallayıp:

"Valla İrfani Ağa âmin diyeceem de içimden bir ses nasıl başladıysanız öyle gidersiniz diyo. Adam bir ramık ötebeteyi arabaya doldurdu. Allah vere de bir yere çökmeden varsaydık." dedi.

Neyse daha iki viraç dönmedik ki bayakki karı:

"Mavin ölüyom, torba yetiştir." diye bağırdı.

Mavin hemen seğertti ve kara bir naylon torbayı

karıya verdi.

Karı öğüre öğüre başladı istifar etmeye ama sesi arabayı tutuyordu. Peşinden arabada ne kadar karı, çoluk çocuk varsa hepsi birden torba isteyip istifar etmeye başladılar. Mavin torba yetiştiremeyince arabanın içi de batınca şifor arabayı mecburen he-men sağa çekti. Allah'tan orada bir çeşme varmış. İstifar edenler aşağıya inip ellerini yüzlerini yudu-lar mavin de arabanın içini...

Neyse araba yeniden yola koyuldu. Eskialibey'i geçmiştik ki bu defa araba sağa sola gezelemeye başladı. Ne oluyor diye yerimizden fırladık.

Şifor:

"Sakin olun teker patladı. İşletme ile değiştiri-riz. Sorun yok." dedi. Önden birisi:

"İşletme nedir? Nasıl sorun yok?" diye itiraz edince şifor:

"Yedek tekerimiz var." diye cevap verdi.

Neyse arabayı sağa çektiler ve yarım saat uğraş-tan sonra teker değiştirildi ve tekrar yola devam ettik. Kula kavşağında yeni yolcular aldık. Burdan ötesi az viraçlıydı. Yine öndeki Hacı'nın karısı baş-ladı öğürmeye. Mavin yine torba yetiştirdi. Karı-nın sesi yine arabayı tutmaya başlamıştı. Derken arabadaki karılar ve çocuklar da tekrar istifar et-meye başladılar. Araba yine bir çeşme başında dur-du. Şifor bu defa koltuğundan kalktı ve yolculara dönüp:

"Yahu bacım bu nasıl bir iş. Sabah sabah ne yediniz de istifara başladınız? Böyle her on kilo-metrede duracaksak işimiz var? İçinizde bulantı hapı olan varsa Allah rızası için şu karıya versin. O başlayınca peşinden diğerleri de başlıyor. Şart ol-sun benim bile bu karının sesinden istifar edesim

geldi. Bu ne ya!” diye bağırdı.

Bu söz üzerine yolculardan birisi kadına bir hap verdi. Tekrar aşağıya indik. Biz de kötü olmuştuk. Elimize, yüzümüze su çaldık. Azcik ferahlamıştık. On beş dakika zorunlu moladan sonra tekrar yola koyulduk ama bizim yolculuk tam bir işkenceye dönüşmüştü.

Tam Hüseyinli kavşağına gelmiştik ki arabanın yine tekeri patladı. O zamanlar arabalarda lastik tamir takımı bulunurdu. Şiforlar ve muavinler tekerleri patlayınca kendileri tamir ederdi. Şifor ve muavin arabadan indiler. Tekerleri zor bela söküp lastiği bu defa tamir ettiler. Biz de başlarında dikilip onları izliyorduk. Şifor bize döndü:

“Erkekler sıra ile tekere hava basacak. Yoksa çok bekleriz.” dedi.

Yolcular arasındaki erkekler sırayla ayak pompasıyla tekere hava vurduk ama bu iş tam bir buçuk saat sürdü. Kan ter içinde kalmıştık. Nihayet araba hareket etmiş tam Çankırı-Angara kavşağına gelmiştik ki arabanın tekeri yine patlamaz mı? Şifor ve muavin tekrar kolları sıvayıp tekeri sökerek tamir ettiler. Yine erkek yolcular sırayla tekere hava vurduk. Bu defa da tam iki saat uğraşmıştık. Ama biz de güç, takat kalmamıştı.

Araba hareket ettiğinde şifor geriye döndü:

“Valla dua edin, eğer bir daha teker patlarsa işimiz zor. Çünkü tamir takımı tükendi. Yolda kalabiliriz.” der demez bizim Bayram Ağa:

“Bir ramik malzemeyi tıka basa yüklersen olacağı buydu.” diye bağırdı. Bu defa bizim Hacı ayağa kalktı.

“Münafıklığın âlemi yok, ne alakası var benim bagajınan. Tekerleri eskimiş, kabaklamış. Kör mü? Zamanında değişseymiş şifor.” demez mi?

Önden şifor arkadan Bayram Ağa “ulan gavat!” diyerek adama doğru hamle yaptılar ama yolcular araya girdi ve ortalığı sulh edip sakinleştirip yolumuza devam ettik.

Kalecik kavşağına geldiğimizde bizim araba yine yalpalamaz mı? Yüreğimiz ağzımıza geldi. Şifor yine arabayı sağa çekti. Aşağıya indi elindeki ağaç tokmakla tekerleri tek tek kontrol etti. Demek ki teker patlamamış yola devam ettik.

Karaşlı durağına gelmiştik ki yine karıların istifar edecekleri tuttu. On beş dakika da burada durduk. İstifara faslı biten Hacı'nın karısının aklı başına gelmiş olacak ki tavukları hatırlamış ve mavinin yakasını tutmuş:

“O tavıklar öldüyse sana sorarım. Aç bagajı bakacam.” diye hem bağılıyor hem de adamı sallıyordu.

Mavin mecburen bagacı açınca bir de ne görek,

tavığın birisi ile culuğun birisi ölmüş, diğer ikisinin de ağzı ayrılmış öldü ölecek olmuştu.

Kadın “vay kanı altına akasınca köpek” diye bir bağırdı ve mavinin yakasından tutup öyle bir çekip bıraktı ki bizim mavin döne döne yüz üstü yere çakıldı. Kadını zapt etmek ne mümkün. Ağzından çıkan küfürün, beddavanın bini bir para.

Neyse kadını sakinleştirdik ve sağ kalan horuzun culuğu içeri aldık ve yola devam ettik. Şimdi ağlayan çoluk çocuk sesine ve karıların inilemelerine tavuk culuk sesi de eklenmiş oldu.

Kalecik yol ayrımında yine iki yolcu aldık. Onların da bagajları vardı ancak bagajda yer olmadığı için mavin bagajları arabanın arkasına ve aralara zor bela yerleşirdi.

Baykuş Boğazı'na geldiğimizde ikinci vakti gelmişti. Benim arabaya binmemin üstünden tam yedi saat geçmişti. Mola yerinde ihtiyaç görmek için kendimizi tesise zor attık. Tesis dedikse öyle ahım şahım bir yer değildi. Yemekti, çaydı, namazdı derken yarım saati geçkin arabaya bindik. Lakin araba daha tesisi çıkmadan arkamızdan bağırancılar, ısıklık çalanlar oldu. Araba tekrara durdu. Biz de sandık ki yolcunun birisi kaldı. Şifor arabadan indi. Isıklık çalanlarla bir şey konuştu. Sonra muavine seslendi o da aşağı indi. Şifor muavine tekme tokat girişince biz yine bir şey oldu diye arabadan inip muavini şiforun elinden aldık. Ben şifora:

“Bak efendi bu yaptığın ayıptır, günahıdır. Koskoca delikanlı yolcu unutuldu diye dövülür mü?” diye çıktım.

Şifor bana yalvaran gözlerle baktı:

“Yahu dayı ne yolcusu, ne unutması? Ben bu alçağa arabaya binerken tekerleri kontrol et dedim. Bana ‘Ettim usta’ dedi. Ama bakmamış.”

O sırada muavin:

“Usta valla baktım. Bir şey yoktu.” diye araya girdi. Ben de saf saf:

“Canım yalan söylemiyor ya etmiş, işte. Neyse artık binin de arabaya gidelim.” deyince şifor:

“Dayı nereye gidiyok, yine teker patlamış. Bak sana arka teker canta yapışmış.” dedi.

O zaman dönüp baktık ki gerçekten bizim teker canta yapışmış bir vaziyetteydi. Hatta bu teker ilk patlayan tekerin yerine taktığımız yedek tekerden başkası değildi.

“Şimdi burda kaldık mı?” deyince şifor yüzüme ters ters baktı.

“Ağzından yel alsın ne kalması? Allah'tan daha tesisten çıkmamıştık. Burada bir şekilde tekeri yaparız.” dedi.

Bu sırada yolcular da aşağıya inmişti. Herkes “ne oldu ne oldu?” diye birbirlerine sorarlarken işin

aslı öğrenilince deminki kadın:

“Tavıklarımı öldürdünüz, Allah da tekerinizi patlattı. Boyu devrilesiciler!” demez mi?

Şifor kafasını la havle diyerek sağa sola sallayıp: “Yahu teyze beddava edip durma, yeter yahu. Siz nasıl insanlarsınız?” diye bağırdı.

Sonra homurdanarak tesise girdi. Bir müddet sonra yanında bir adamla dışarı çıktı. Tesisin önündeki bir kamyonu yöneldiler. Adam ona kamyonundan bir şeyler verdi. Şifor sonra yanımıza geldi. Bu sırada muavin yine kirkoyu yerleştirmiş arabayı askıya almıştı. Şifor da gelince biconları söküp tekeri çıkardılar. Levyelerle tekerin işindeki şamveli çıkardılar. Oradaki çeşmenin oluşunda patlağı bulup yamayı buraya yapıştırıp küçük mengene şeklindeki kaynak makinesi ile sıkıştırdı ve kipriti çaldı. Lakin kipriti hemen sönüyordu. Anladım ki şifor çok kızmıştı. Bu arada Bayram Ağa cebinden muhtar çakmağını çıkarıp kaynağı tutuşturdu.

“Bir ramık bagajınan araba buraya kadar iyi geldi.” diye homurdanmayı da ihmal etmedi.

Şifor zaten burnundan soluyordu. Dişlerini sıkarak:

“O şimdi görür. Şu çektiğim kepezeliğe bak. Şimdiye kadar geri bile dönerdim.” dedi. Sonra bize dönerek: “Siz tekeri şişirin.” dedi ve muavinin kulağına bir şey fısıldadı.

Biz tekeri şişirince şifor bizim yardımımızla arabaya taktı ve biconları sıktı. Araba yola hazır. Yerimize oturduk, araba hareket edince bizim Hacı'nın karısı birden ayağa fırladı.

“Durdur arabayı! Tavığım culuğum yok!” diye bağırdı. Mavin koşup geldi. Tavukları koydukları çanta kayarak bir ön koltuğun altına girmişti. Mavin çantayı çıkarıp kadının kucığına verdi.

O sırada pencereden dışarı bakan Hacı da:

“Benim bagajı indirmişsiniz. Niye indirdiniz kardeşim?” diye bağırmaya başladı.

Baktım bizim Bayram Ağa kikirdemeye başladı.

“Senin yüzünden arabamın bütün lastikleri patladı. Sekiz saattir Angara'ya varamadık. Eğer bagajını kayırıyorsan sen de in aşağı.” diye resti çekti şifor.

Adam baktı ki şifor ciddi, başladı yalvarmaya:

“Tek bagaj parasını vereyim. Gözünü seveyim beni yollarda uğraştırma.” dediye de şifor, Nuh dedi peygamber demedi.

Sonunda adam arabadan indi. Kadına:

“Sen beni Etlik garacında bekle bari. Bir vesait bulup ben de gelirim.” dedi.

Adam arabadan inerken şifor:

“Hacı! Kamyoncuya git, o da Angara'ya gidiyor. Ona bagaj parası verirsen götürür.” diye bağırdı.

Adamdan kurtulmuştuk. Araba titreyerek yerinden kalktı teker bir iki tur döndü dönmedi bu defa kadın başladı bağıra çağıra söylenmeye:

“Bunların dini imanı para. Onculayın tavıklarımı öldürdüler. Şimdi de ötebetemizi atmışlar. Boynunuz altınızda kalsın inşallah. Kamyonların altında kalırsınız inşallah. Uçurumlardan parçalanasınız.” diye verdi beddavanın gözüne.

Şifor ani bir firen yaptı. O sırada kadının kucığındaki horuzunan culuğun olduğu çanta fırlayınca şiforun tepesine düştü. Şifor omzundaki birbirine bağlı horuzunan culuğu camdan dışarı attı. Mavine de:

“Lan mavin at şu kadını da arabadan. Elimden bir gaza çıkacak şimdi.” diye bağırdı.

Kadın mecburen otobisten indi ama ağızlarından çıkan küfür beddevanın haddi hududu yok. Şifor artık onları duymuyordu bile. Araba hareket etmişti. Bu arada Bayram Ağa kulağına eğilip:

“Gördün mü ramıksız yolculuk etmenin faydalarını! Allah'tan ne kusanımız var ne küsenimiz!” demez mi?

Tam rahatladık, kurtulduk şunlardan dememle ayağımda bir ıslaklık hissetmem bir oldu. Eğilip ayaklarıma baktı. Bir de ne göreyim, ayaklarım bembeyaz yoğurt bulamacı olmuş. Bayram Ağa'nın da dizlerinden alt yanı kireç ocağına girmiş gibi.

Baktım ki bizim bakraçlardaki yoğurtlar sıcaktan ve viraçlarda arabanın oraya buraya sallamasından adeta fişkırmış ve artık kapakları zorluyor.

Bayram Ağa'ya:

“Sen ramık yok ama bakraçlar altına vermiş. Yoğurt eşkimiz, kabarmış, köğpürmüş.” dememle Bayram'ın bakracın kapağına sarılması bir oldu.

“Aman İrfani Ağa ayaklarıyla kapaklara çök.” dedi.

Ben çöktükçe kapakların kenarlarından ekşiyen yoğurt fişkırıyordu. Bayram Ağa da eliyle bakracın kenarlarını sıyırıp ağzına atıyordu. Ben de eğilip kapaktan sızan eşki yoğurdu ağzıma atıyordum ama yoğurdun tadı sirkeye dönmüştü. Angara'ya gelmiştik ama içimiz dışımız yoğurt olmuştu. Artık taşan yoğurt yolun meyiline göre bir öne bir arkaya akmaya başlamıştı.

Araba Etlik Garajı'na girdiğinde artık bizim de nefes alacak halimiz kalmamıştı. Ne yaptıysak yoğurt taşmış koltuğun altından akarak ön kapıdan dışarıya doğru yolcularla birlikte inmişti. Biz Bayram Ağa ile hemen arka kapıdan kışı kırmıştık ama işi anlayan mavin arkamızdan koşturdu baktı yakalayamayacak başladı küfüre. Artık küfürleri sineye çekti ama tam bir hafta ekmekten aştan kesildik.

## Salman Kapanoğlu

## Ödünç Ayak-Ziver Ver Ver/Bilal Al Al-Muhayyer Konser

## Ziver Ver Ver/Bilal Al Al

Kahramanmaraş'ın birbirinden güzel üç tatlı dilli ve güler yüzlü söz ustası vardı: Ziver Tekerek, Mehmet Bilal ve Hasan Aytemiz. Yaş sırasına göre birbiri ardınca Hakk'a yürüdüler. Edepte kusur edip sırayı bozan olmadı. Bir gün Ziver ağabeye rastladım:

"Ziver ağabey! Babanız ne cömert bir insanmış ki size Ziver ismini vurmuş. İsminize 'ver ver Ziver' diyerek size vermeyi aşılamış. Gel görelim ki babası Mehmet Bilal'e, 'Bilal al al' diyerek, almayı telkin etmiş.

"Ulan Salman, iyi tespit etmişsin. Aferin! Bunu ben Bilal'e söylerim valla..."

Ben Ziver ağabeyden önce Mehmet Bilal'e gittim:

"Hoca'm, babanız lokantacı olduğu için kepçeyle yemek veriyordu. Sana öyle bir isim vurmuş ki sizi "cömert" alıştırmış. 'Bilal al al' diyerek dağıtmayı, al demeyi öğretmiş. Ziver Tekerek'e de babası: 'Ziver ver ver' diyerek, istemeyi öğretmiş, deyince, gülererek:

"Aferin Salman! İyi bulmuşsun bunu, Ziver'e söylerim." dedi.

İlk karşılaşmalarında ne yaptılar bilmiyorum ama onlar her aklıma düşmesinde ruhlarına Fatiha okuyorum.

## Ödünç Ayak

Mehmet Bilal, Nasrettin Hoca meşrepli bir fikir ve dava adamıydı. Kitaplar yazdı, seminerler verdi. Gençlerin yetişmesi için, elinden gelen gayreti gösterdi. Bilhassa bizim kuşakta hakkı çoktur.

Bulunduğu yerde hoş sohbet olur. Sohbeti, mutlaka bir dua ve Fatiha ile bitirirdi.

Son zamanlarda, şeker hastalığı yüzünden ayağı yara bere içindeydi. Koltuk değneği ile yürümeye başlamıştı. Zaruri bir işi olmadan evinden çıkmıyordu. Son zamanlarda evinde ziyaret ettim. Neşesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Çok yakın akrabasının düğününde karşılaşmıştık. Koltuk değneği ile bile yürümekte zorlanıyordu. Onu görüp de espri yapmamak olur mu? O da beni gördüğünde mutlaka bir espri yapardı.

"Selamünaleyküm Hoca'm! Geçmiş olsun. Allah acil şifalar versin."

"Ve aleyküm selam Salman! Teşekkür ederim."

"Ben bir dedikodudan korkuyorum Hoca'm."

"Hayırdır, ne dedikodusu?"

"Hoca'm, bu düğünün çok yakın akrabanız olduğunu bilmezler."

"Bilmesinler önemli değil."

"Ama Hoca'm, hastalığınızın derecesini de bilmezler. Böyle koltuk değneği ile görünce 'Mehmet Bilal, düğüne bir ayak da ödünç alıp gelmiş,' derler."

"Vallahi doğru söylüyorsunuz! Ben, dağ başımda acımdan ölsem; bu millet çok yedi de öldü, der."

## Muhayyer Konser

Klasik Türk Musikisini çok severim. Musikiye hizmet etmeyi, Türk kültürüne hizmet kabul edenlerdenim. Bu kapsamda, musikimize hizmet etmek maksadıyla 70'li yılların ortasında Kahramanmaraş'ta bir musiki cemiyetinin olmasını hayal ediyordum. O zamanlar, Maraş'ın değerli eğitimcilerinden Faruk Paksoy, beni Avukat Mehmet Onur'la tanıştırdı. Mehmet Onur aynı zamanda Üsküdar Musiki Cemiyeti'nde Emin Oğan'ın öğrencilerindendi.

Mehmet Onur'a, bize musiki cemiyeti kurması yolunda yoğun bir talebimiz oluşmuştu. Avukat olması sebebiyle derneğin tüzüğünü ve evraklarını hazırladı. Ben de emniyetten izin işlerini yürüttüm. Dernek kuruldu. Yaşım tutmadığı için, derneğin yönetim kuruluna giremedim.

Derneğin ileri gelenleri, ilk konser hüzzam mı, hicaz makamı mı olsun diye tartışıyorlardı. Tartışanlar arasında kimler yok ki? Diş hekimi Mehmet Sandaloğlu, kuyumcu Metin İspiroğlu, eczacı Arslan İspir... Bunlar, o günlerde Kahramanmaraş'ın sanat otoriteleri arasında yer alan isimlerdi. Hararetli makam tartışmaları sürerken, noktayı ben koydum:

"Muhayyer olsun hocam." dedim.

O koca koca adamlar, bana şöyle bir baktılar ki; lise talebesi bir çocuk...

Hocam Mehmet Onur sordu:

"Niçin muhayyer olsun?"

"Hoca'm, esnaflar bir ürünü müşteriye sunarken, 'muhayyer efendim' derler."

"Ee! Bizimle alakası nedir?"

"Hoca'm, bizim de ilk konserimiz olduğu için, beğenmedim, diyen olursa bizimki zaten 'muhayyerdi' deriz." dedim.

Oradakiler gülüştüler, çok doğru dediler. Muhayyer makamında karar kıldılar. Konserimizin ilk şarkısı da Hacı Arif Bey'in 'muhayyer' şarkısı oldu:

*İltimas etmeye yâre varınız*

*Kula kul oldum aman kurtarınız*

*Etsin âzâd beni yâr yalvarınız*

*Kula kul oldum aman kurtarınız.*



## • Mustafa İmir

Önüne konanı okur  
‘Oku!’ denileni okur  
Akli, iradesi tutsak  
Okunanı tekrar okur

Ezberini tekrar eder  
Alıştığı yola gider  
Dostça uyarsan kin güder  
Okumuş olmaya okur

Aslında sebepsiz okur  
El aklıyla fikir dokur  
Zaman öldürmeye okur  
Eline geçeni okur

Yazmasa da çok boş lafı  
Sözünden sarkar güzafı  
Okuduğu yandır safı  
Saf dışına bela okur

Doğru bir cümle kuramaz  
Akli öteye varamaz  
Düşünüp akıl yoramaz  
Okur amma nasıl okur

Kitap sayısı hülyası  
Fikri kitap baş belası  
Okumanın müptelası  
Okumak aşkına okur

Amaçsız okuma çarkı  
Tiryakilikten yok farkı  
Ezberindeki tek şarkı  
Döner aynısını okur

Hayat okumayı bilmez  
Nedene sonuca gelmez  
Doğruyu yanlış bölmez  
Okur da ahmakça okur

## Okur

Okuma tuzağı beter  
Okurken bilinci yiter  
Kendini okusa yeter  
Okur okur boş okur

Okuduğu ödünç fikir  
Çabasız masrafsız zikir  
Düşünürse akli eskir  
Ezberiyle meydan okur

Isırır önde olanı  
Teper ardında duranı  
Okur dolanı dolanı  
Okur da havaya okur

Herkese okur görünür  
Çok okumakla övünür  
Okuduğuna dövünür  
Modasına göre okur

Her yazılana inanır  
Her kitabı kaynak sanır  
Medya cambazını tanır  
İyi sosyal medya okur

Kısacık alıntı yazı  
Anında paylaşmak tarzı  
Bir görsel simgeye razı  
Kolay okunanı okur

Hep okur günün her anı  
Güya doldurur zamanı  
Ne his ne düşünce yanı  
Olmasa da yine okur

## ❖ Ercan Sağlam

## Kaçak Dövüş (Raunt 3)

Çünkü ses güceniktir; güceniktir görünmez  
Çünkü tere bulanmış dilin şairiyim ben  
Buna cevap vermedim tepeden iner inmez  
Ağzımı hiç açmazdım bu yumruğu yemeden

Bu saatten sonra ben kalfalık mı edeyim  
Ustayı anladım da musta nedir be Memet  
Alnım açık, haklısın; taş mıyım, söyle neyim?  
Derdim sana gönderdim gülleri demet demet

Kesişme semboliktir; sanırım biliyorsun  
Zenit de olsa saat bir zaman gelir tekler  
Çıracak kabul etmişsin; üstelik gülüyorsun  
Ustalık makamına söz söyler mi etekler?

Z raporu almadan dükkândan sakın çıkma  
Hesapları iyi yap, sonsuza dek vaktin var  
Her fırsat bulduğunda diz üstü yere çökme  
Temmuz, değil Ağustos; Eylül deme. Bu pazar.

Okyanusa atmasam; ummana savurmasam  
Eline değil bir gürz, bomba alsan aldırmam  
İç denizimi, iç de; bak bakalım tuzlu mu?  
Sonra pişman olursun; yere düşsen kaldırmam

Kirlenmez bu akar su. Mesel mi? Benim mesel  
Şayet zorlanıyorsan bir gözlük öneririm  
Omo, alo, pervolle temizlik dünkü masal  
Külle paklanırım ben küfle temizlenirim

Sataştığın neyse de; “elbette soracağım”  
Kalbinde gizlediğin dostluğun rengi nasıl?  
Ben hep o ustaların önünde duracağım  
Benimle âşık atma diyeceğim velhasıl

Ben büyük dalgaları tek elimle yıkarım  
Sözlerim gemi gibi su üstünde yüzerler  
Bütün fırtınalardan ustalıkla çıkarım  
Hızıma yetişemez kalburüstü yazarlar

Ustamsın de; kabul et, kulağıma fısılda  
Bu âlemde ben gibi büyük usta olasın  
Rüştünü ispat edip bir ömürlük fısılda  
Allah nasip ederse has şiiri bulasın

## ❖ Mehmet Osmanoglu

## Kaçak Dövüş (Raunt 3)

Ses güceniktir evet ben de o yüzden dedim  
Kalıbınla çıkasın tekmil verip karşıma  
Ter kokusu titretti birazcık sendeledim  
Henüz fragmandayım filmi görmedin daha

Kalfalık fazla gelir çıracak demiştim sana  
Gözlüğün kaç numara, yanlıs okuyon Ercan  
Sen gönderip durursun solgun gülleri bana  
Ben göndermem, gelirim, elimde inci mercan

Felsefeyi kullanıp lafı güzaf eyleme  
Cereyanda kalmışsın açık bırakma camı  
Karınca tepesini sakın zirve belleme  
Seni ezmek için topluyorum paçamı

Senet, çek, Z raporu sayıklayıp durursun  
Parasal mevzulara kafan basıyor belli  
Beni ancak secdede yere çökmüş görürsün  
Beyaz bayrağını çek rahat uyu temelli

Savurup duruyorsun imgeleri rastgele  
Sıkışınca çaresiz harcıyorsun uyağı  
Tutturmuşsun kalemi şavtı kırık pergele  
Kelimelerin fersiz, cümlelerin bayağı

Ben büyüdüm diyorsan temizliğe dikkat et  
Külle küfle uğraşma enfeksiyon kaparsın  
Bak sonra dilenirsin bu ustadan merhamet  
Yüz üstü kapaklanır bu yarıştan koparsın

Az yüzüne gülünce hemen şımarıyorsun  
Aşıkârdır dostluğum rengini sen belirle  
Ustaların yoluna engel çıkarıyorsun  
Bekleme yapma bayım tak vitese ilerle

Dalga nasıl yıkılır anlamadım bir türlü  
Sözlerin öyle hafif tabi ki yüzecekler  
Bu sularda sen gibi ne şairler gömülü  
Korkarım ki seni de aynı akıbet bekler

Açık derim sözümü fısıltıya ne hacet  
Ustam olsan dururdum el pençe divanında  
Rüştüm tescilli benim teslim eder adalet  
Everest dağı gibi heybetliyim yanında

## • Ali Kemal Yiğit

### Kadere Dava

Erketeye koymuşsun Yavuz ve Dinç ortağı  
Vur-kaç taktiği ile çalışıyor sistemi  
Kurmuşsunuz görünmez bir menzile otağı  
Kulağınız ustadan gelecek bu seste mi?

Uzatmıştım sana ben vaktiyle zeytin dalı  
Tuzak sanıp tutmadın topu tüfeği kaptın  
Ben seni açıyorum cevher ayan olmalı  
Yoksa hazine yüklü bilinmeyen kitaptın

Gez, göz ve arpacıkla tam da doksana taktım  
Bu attığım son goldü, tattırdığım son acı  
Gül demeti yanına kalemimi bıraktım  
Bir gol de sen atıver bitirelim bu maçı

Ben Mevla'ya haber verdim  
Benim senden çektiğimi  
Hak nizam önüne serdim  
Benim senden çektiğimi

Okudum aklım ermedi  
Ümitler devran sürmedi  
Fare kediden görmedi  
Benim senden çektiğimi

Uyusam uyumaz sular  
Kâbusa döndü uykular  
Söylesem develer güler  
Benim senden çektiğimi

Zorladım gücüm yetmedi  
Gün bitti çilem bitmedi  
Rusya Çeçen'e etmedi  
Benim senden çektiğimi

Der *Kemal*'im doldu dökmez  
Karıştı balınan pekmez  
İte versem itte çekmez  
Benim senden çektiğimi

## HALASKÂRA ÇAĞRI

**Bozoklu:**

İktisadı bilmem çıktım alana  
Naçar kaldım da sarıldım Daron'a  
Tükettim gerçeği düştüm yalana  
Umut sende n'olur gel Acemoğlu

**Turacî:**

Alışksın zaten yalan dolana  
Tekme attın peşin sıra gelene  
Okyanusta sarılırsın yılanı  
Sana güvenerek yola düşemem

**Bozoklu:**

Rıfki'ya gel dedim, Zoom'dan bağlandı  
Merkel'in, Biden'in adını andı  
Türk halkı dümeni bilmiyor sandı  
Gelmişken burada kal Acemoğlu

**Turacî:**

Hanzo Kazım kıymetini bilmedin  
Ustura Kemal'i alıp gelmedin  
Aynaya sırttın yüze gülmedin  
Birlikte olup da dile düşemem

**Bozoklu:**

İmamoğlu bizden almaz akılı  
Sen bize Derviş ol turalım yolu  
Bak ortada kaldık kaptırdık kolu  
Bize bir şey söyle çal Acemoğlu

**Turacî:**

Kaç imam ardında namaza durdun  
Dervişe güvendin ham hayal kurdun  
Her zaman har vurdun harman savurdun  
Flörtlük aşk için çöle düşemem

**Bozoklu:**

Partim kurban olsun kara kaşına  
Ahmed ile Meral düşsün peşine  
Sana göz koyanlar değmez yaşına  
Halaskârımızsın bal Acemoğlu

**Turacî:**

Masa da masaymış eh helal olsun  
Partin de pırtın da cebin de dolsun  
Sıkışın araya bir Baş sokulsun  
Derkenara bir de Selo düşemem

**Bozoklu:**

Sen gelince burda güller açacak  
Ekonomi kanat takıp uçacak  
Halkım mutlu olup neşe saçacak  
Yoksa Tayyip gitmez bil Acemoğlu

**Turacî:**

Altı kazma ile mermer delinmez  
Kim Ferhat kim Şirin artık bilinmez  
Kazı hayal edip tavuk yolunmaz  
Reşat altınıyken pula düşemem

**Bozoklu:**

Bilirsin son şansım yoktur yarını  
Para bul bizlere düzelt tarımı  
Yoksa kaybederim şeref, arımı  
Gelmezsen birini sal Acemoğlu

**Turacî:**

İMF parası itiniz olsun  
Yeyip kanlanacak bitiniz olsun  
Paganlığa dönün putunuz olsun  
Koltuktan kalkıp da çula düşemem

**Bozoklu:**

Sensiz yapamirem gücüm kalmadı  
Seçimler yaklaştı günüm kalmadı  
Devrildi mi masa şanımlı kalmadı  
Kararın çabucak ver Acemoğlu

**Turacî:**

Yaş yetmiş iş bitmiş seksen ne yazar  
Sen sana dikkat et değmesin nazar  
Yarın başka yerde kurulur pazar  
İnce'den ayrılıp güle düşemem

**Bozoklu:**

Bay Kemal'im sözün makbul kısıyası  
Çıkarırım her ne ise yarası  
Elinde bil hazinenin kasası  
Merhemimiz sensin çal Acemoğlu

**Turacî:**

Bir iş görmez altılının yarası  
Bozulduysa hazinenin kasası  
Kurcalasın Vatikan'ın asası  
Varıp gülünecek hâle düşemem

**Bozoklu:**

Can *Bozoklu* zülfiyare dokundu  
Aziz bildi vatanını sakındı  
Ol sebepten bu ricalden yakındı  
Sensiz de ederiz kal Acemoğlu

**Turacî:**

Ey *Turacî* tamam eyle sözünü  
Avuçlama kor ateşin közünü  
Cırnağın çıkarır kendi gözünü  
Yağmalanmış kovan bala düşemem